

(1) תנועת התיירות הבין-לאומית, כפי שהיא מתגלה היום, היא תולדה של שני תהליכים היסטוריים מקבילים: הראשון הוא תהליך השיקום והגידול הכלכלי שעברו מדינות המערב אחרי מלחמת העולם השנייה. התהליך השני הוא פריצת הדרך המהירה בתחום הטכנולוגיה והייצור של אמצעי תחבורה חדישים, ובעיקר של מטוסי נוסעים.

(5) תהליך התיעוש והפיתוח הכלכלי הביא לעלייה ברמת החיים ולגידול רב בזמנו הפנוי של כל אדם. הוא אפשר להגשים חלומות על טיולים בארצות רחוקות. חברות המטוסים, האוניות והרכבות התארגנו במהירות כדי לנצל באופן מסחרי את הפוטנציאל הכלכלי שנוצר בתנאים האלה.

בהתפתחות התיירות כענף כלכלי אפשר להבחין בשלבים אחדים: בשלב הראשון, בשנות ה-60, בנו כל הגורמים העוסקים בתיירות את הבסיס הדרוש לטיפול בתיירים ולקליטתם; הוקמו מלונות ומתקני (10) נופש באתרי תיירות שונים, הוקמו חברות נסיעות שמתכננות ומארגנות את כל פרטי הנסיעות לנוחיות התיירים, ונבנו דרכי תחבורה שבהן נוסעים מיליוני תיירים מכל העולם.

בשלב השני, בשנות ה-70, אופיין פיתוח התיירות בתחרות פרועה בין הגורמים השונים, שראו בתיירות מכרה זהב ודרך לרווחים קלים. הדבר נכון במיוחד לגבי מדינות העולם השלישי, אשר קיוו להשיג פתרונות מהירים לבעיות אבטלה, מחסור במטבע חוץ ועוד, באמצעות התיירות. במקומות (15) שונים בעולם פותחו אתרי תיירות ללא תכנון מוקדם, נבנו מלונות ענק ללא פיקוח, והושקעו כספים רבים בלי מחשבה זהירה.

כתוצאה מהתחרות הלא מבוקרת נגרמו נזקים סביבתיים קשים לאתרים, בוזבו מיליוני דולרים, ונפגעה פרנסתם של אלפי עובדים בתיירות. מאז תחילת שנות ה-80 יש נטייה לכוון את תנועת התיירות ולפקח בצורה קפדנית על כל הגורמים העוסקים בה. רק תכנון כולל ופיקוח חמור יבטיחו (20) הצלת אתרים והגדלת רווחים כלכליים בענף זה.